

N ä c k e n .

Näcken han sjunger på blåa blå,
 Vjust är att höra derpå.
 Hafwets små Elfwor i ringdans gå,
 Och böljorna dansa också.
 Men Näcken, då han emot himlen ser,
 Slår han sitt öga ner,
 Ty bland de stjernor, som han der ser,
 Freja emot honom ler.

Större än jordlifwets qual är hans,
 Bruden han sökte ej fanns.
 Slocknande stjernor, o dölsjen er glans!
 I tärnor, gån icke till dans!
 Men Näcken wid harpan, för berg och dal
 Sjunger om kärleks qual;
 Gommer sig sedan i djupan dal,
 Slutar så Elfkungens bal.

Pris: 2 fl. banko.

Stockholm,
 Typografiska Föreningens Boktryckeri,
 1855.